

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.063/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljár: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	illetményrel kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 12. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 6.K.700.641/2024/11. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. március 1. napjától 2024. április 30. napjáig (a továbbiakban: peresített időszak) - másik két társával együtt - technikusi beosztásban teljesített szolgálatot az alperes helységi Rendőrkapitánysága Bűnügyi Osztály állományában. Technikusi feladatai ellátása mellett, előjárói utasításra, a munkaköri leírásában is rögzítetten – 2021. április, május kivételével – folyamatosan és rendszeresen végzett komplex körözési munkát munkaidejének legalább 40%-ában. Emellett havonta egy-két alkalommal ügyészségre, bíróságra és a szakértői intézetbe hivatali kézbesítési (postázás), továbbá rendszeresen hivatali gépjárművekkel kapcsolatos feladatokat is ellátott (javításra, szervízbe szállítás, menetlevelek adminisztrációja). Mindezen feladatok ellentételezése érdekében 2024. március 26. napján előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője határozatszám 1. számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset, a védírat

[2] A felperes keresetében a peresített időszakra (36 hónapra) 1.391.400 forint megbízási díj és annak középидőtől (2022. november 6-tól) számított késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Kérelmét a teljes időszakra nézve a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 2. mellékletére, a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasításra (a továbbiakban: 13/2012. ORFK utasítás), a forrányomos tevékenység egységes végrehajtásáról szóló 22/2017. (VI. 22.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 22/2017. ORFK utasítás) 21/F. pontjára, a körözési nyilvántartási rendszerrel és a körözési eljárással kapcsolatos rendőrségi feladatokról szóló 54/2013. (XII. 21.) ORFK utasításra (a továbbiakban: 54/2013. ORFK utasítás) valamint a Kúria Mfv.10.751/2016/4. számú és a Kf.III.45.173/2021/4. számú ítéleteire alapította. Keresetéhez csatolta az általa készített kimutatást. A megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában kérte megállapítani, amit a jelentős (munkaideje fele részét kitevő) többletfeladatokkal és a több beosztás érintettségével indokolt. Arra hivatkozott, hogy a 13/2012. ORFK utasítás kimerítően tartalmazza a bűnügyi technikus feladatait, melyek között az általa ellátott körözési-, postázási- és gépjármű ügyintézési feladatok nem szerepelnek; e közjogi szervezetszabályozó eszköz hatályon kívül helyezésétől függetlenül a BMr1. 2. számú mellékletében rögzített technikusi beosztás eltérő feladatkört ölel fel a körözési előadói feladatokról, melyek a norma hiányában sem lennének átjárhatók. Az alperes (vagy az ORFK) által alkotott normák a BMr1. beosztásait, illetve a Hszt. megbízási szabályait nem írhatják felül, a Kúria Kf.III.45.173/2021/4. számú ítéletének elvi tartalma jelen ügyben továbbra is irányadó.

[3] Az alperes a védíratában a szolgálati panaszt elutasító határozatban foglaltak fenntartásával a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta a feladatok felperes általi ellátását,

amelyet külön ellentételezés nélkül a munkaköri leírásban foglaltan, beosztásához tartozó feladatként volt köteles ellátni.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság 1.391.400 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a peresített időszakra tekintettel a Hszt. 71.§-nek a 2023. január 31-ig hatályos és 2023. február 1-től hatályos rendelkezéseire, a 2. § 25. pontjára, a BMr1. 2. mellékletében foglaltakra, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 10. § (2) bekezdésére, valamint a kialakult bírói gyakorlatra, e körben a Kúria precedensképes döntéseire alapította. Indoklása szerint a felek között nem volt vitás, hogy a perbeli időszakban a felperes technikai és a tényállásban rögzített egyéb feladatokat is – jelentős mértékben körözéssel összefüggő feladatokat – végzett. A szolgálati beosztás fogalmából kiindulva (Hszt. 2. § 25. pont) hangsúlyozta, hogy a BMr1. 2. számú mellékletében foglaltak alapján az egyes beosztáshoz tartozó feladatokat az állománytáblához igazodóan el kell egymástól különíteni; az adott beosztással rendelkező személy munkaköri leírásában is az adott beosztáshoz igazodóan kell a beosztáshoz tartozó feladatokat megállapítani. A felperes munkaköri leírása alapján bűnügyi technikai beosztásba nem tartozó körözési és egyéb feladatokat is végzett, ezzel többletfeladatot látott el, amely alapján megbízási díjra jogosult. Rámutatott, hogy az alperes szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. Kifejtette, hogy nem annak van jelentősége, hogy a felperes munkaköri leírásában rögzítették-e a körözéssel összefüggő tevékenységet, hanem annak, hogy a felperes által ellátott feladatok a technikai beosztáshoz nem tartozhattak hozzá, ugyanúgy, ahogyan nem tartoznak a technikai beosztáshoz a felperes által ellátott postázási és gépjárművel kapcsolatos feladatok sem. A munkakör bővítése, abban a feladatok meghatározása nem eredményezhette azt, hogy a felperes beosztásához nem tartozó feladatokat lásson el díjazás nélkül, így azok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint a felperest megbízási díjra jogosította. Az elsőfokú bíróság 2023. február 1. napjától is megalapozottnak találta a felperes megbízási díj iránti igényét, a folyamatosan felmerülő, munkaideje jelentős részét kitevő körözési feladatokra tekintettel. A Hszt. 102. §-a alapján nem fogadta el, hogy a hivatásos állomány tagja megbízási díj nélkül köteles minden feladatot ellátni, melyre képzettsége, végzettsége alapján alkalmas (FÍT 4.Kf.700.031/2024/4.).

[5] A megbízási díj mértékét a keresettel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ban állapította meg, azt nem találta eltúlzottnak, tekintettel a felperes beosztásába nem tartozó többletfeladatok nagyságára, annak rendszerességére, körözési feladatokat igénylő többletszaktudásra, a folyamatban lévő ügyszámra és a többlet felelősség- és teher nagyságára.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. A megállapított tényállást nem vitatta; álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon hozta meg a döntését, mivel tévesen értelmezte a Hszt. 2. § 25. pontját, a 71. § (1) bekezdését és (5) bekezdését, valamint a BMr.1 2. számú mellékletében írtakat.

[7] Érveit az alábbiak szerint adta elő: a BMr1 2. számú melléklete valóban felsorolja az alperesnél betölthető munkaköröket, azonban az egyes beosztáshoz kapcsolható konkrét munkaköri feladatokat egyetlen jogszabály sem tartalmazza, azokat a munkáltató a munkaköri leírásban rögzíti figyelemmel arra, hogy csak egy-egy beosztáshoz szorosan kapcsolódó feladatokat lehet a munkáltatónak egyoldalúan előírnia. Ezzel összhangban a felperes munkaköri leírásában egyetlen olyan feladat sem volt, amely a bűnügyi szakterületen foglalkoztatott hivatásos állományú felperes betöltött munkaköréhez nem kapcsolható. Az elsőfokú bíróság azzal, hogy jogszabályi rendelkezés hiányában a felperes munkaköri leírásában szereplő körözési feladatait más beosztásba tartozónak minősítette és megállapította, hogy mi képezheti a bűnügyi technikus felperes munkaköri feladatait, jogszabálysértő módon elvonta a munkáltatónak azt a jogát, hogy a munkaköri leírás elemeit a betöltött munkakör keretei között egyoldalúan meghatározza. A felperes által kifogásolt munkaköri feladatok kezdetektől részét képezték munkaköri leírásának, ennek következtében jogszabálysértő módon és iratellenesen állapította meg az ítélet azt is, hogy a felperes esetében korlátlan munkakörbővítést hajtott végre az alperes. Az, hogy bizonyos feladatok a nyomozói munkaköri leírásban is szerepeltek, nem jelenti azt, hogy azokat egy bűnügyi technikus munkaköri leírásban ne lehetne feltüntetni.

[8] Azon az alapon is jogszabálysértőnek tartotta az elsőfokú bírósági ítéletet, mert a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja a megbízási díj folyósításának feltételeként a szolgálati beosztáshoz nem tartozó teljes feladatkör és nemcsak részfeladatok ellátását írja elő. Nem értett egyet azzal sem, hogy amennyiben a technikus feladatok ellátása nem meríti ki a felperes teljes munkaidejét, úgy a munkáltatónak a munkaidő fennmaradó részének kitöltésekor a megbízási szabályai szerint kell eljárnia.

[9] A Hszt. módosítással érintett időszak kapcsán az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon értékelte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, illetve 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napjától hatályos rendelkezésére figyelemmel a felperes igénye 2023. február 1. napjától is megalapozott. Érvelése szerint a Hszt. 71. §-ban írtakat a Hszt. 102. §-ban foglaltakkal együttesen, egymással összhangban kell értelmezni. A 102. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat a megbízási díjra való jogosultság megítélése szempontjából mindenképpen vizsgálni (és nem mellőzni) kell, hiszen az a szolgálatteljesítésre vonatkozik, így meghatározza, hogy mi minősülhet többletdíjazásra jogosító többletfeladatnak. A felperes ez alapján nem látott el más beosztásba tartozó feladatot, feladatellátása a foglalkoztató szervezeti egység feladatköre kereteit nem lépte túl; az elvégzett munkatöbblet jellege és annak jelentős mivolta sem állt fenn; megbízási díj iránti igénye tehát ezen időszak vonatkozásában sem lehet alapos.

[10] Az összecszerűség körében állított jogszabálysértés kapcsán arra hivatkozott, hogy a felperes technikai feladatai munkaidejének kb. 50%-át teszik ki, amelyhez képest a teljes illetményét megkapja, ezért a fennmaradó rendes munkaidőben elvégzett más beosztáshoz tartozó feladatok nem tekinthetők terhelési többletnek. Emiatt a rendvédelmi illetményalap 50%-át kitevő törvényi minimumnál több megbízási díjat nem kaphat.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és másodfokú perköltsége megtérítését kérte. Fenntartotta, hogy a technikus alapvetően egy nyomrögzítő feladatokat végző munkakör, a perben feltárt és a felperes által ellátott körzési feladatok az alperes külön utasítására sem tartoztak a felperes technikai munkakörébe, az nyomozói tevékenységnek minősül. A 13/2012. ORFK utasítás hatályon kívül helyezéséről függetlenül a technikai beosztáshoz tartozó feladatok megállapíthatóak, azt a 22/2017. ORFK utasítás 21/F. pontja változatlanul tartalmazza. A Hszt. 2023. február 1-jétől hatályos rendelkezései alapján is megállapítható a többletfeladatellátás, melynek ellentételezéseként a felperes munkaidejének felében ellátott jelentős többletfeladatra tekintettel a 100%-os megbízási díj nem csökkenthető.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése okszerű, érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben az alábbiakat emeli ki.

[14] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, az indoklás téves következtetését állította, azonban e körben eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért a Fővárosi Ítéltábla a megállapított tényállást vette alapul az elsőfokú ítélet felülbírálata során. Az alperes fellebbezésében - az elsőfokú eljárással egyezően - nem vonta kétségbe azt a tényt, hogy a peresített időszakban a felperes a bűnügyi technikai beosztásához tartozó, nyomrögzítéssel kapcsolatos feladatai mellett körzési, postázási, és gépjármű ügyintézési feladatokat is ellátott. Az alperes kizárólag e feladatellátások többletfeladatként való értékelését kifogásolta a Hszt. 71. § (1) bekezdése megsértésére hivatkozva, amit arra alapított, hogy a felperes beosztási feladatait jogi norma nem határozza meg, a munkaköri leírás tartalmát ezért az alperes szabadon rögzíthette, ami lehetővé tette a felperes által sérelmezett tevékenységek ellátását.

[15] Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytállóan vizsgálta, hogy a felperes bűnügyi technikai beosztásához képest a körözési, postázási stb. feladatellátás többletfeladatot jelentett-e. Az elsőfokú bíróság a felperes által állított többletfeladatok megítélése során helyesen indult ki abból, hogy mi tekinthető a bűnügyi technikai beosztáshoz tartozó feladatkörnek. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján ugyanis a hivatásos állomány tagjának csak a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként végzett tevékenysége esetén jár megbízási díj. A felek közötti jogvita a felek eltérő jogértelmezéséből fakadt, amely jogértelmezéseket azonban a Kúria már a fellebbezésben felvetett valamennyi jogszabálysértés-állítás esetében elvégezte.

[16] A 13/2012. ORFK utasítás a büntetőeljárás jog keretei között a helyszínen lefolytatandó szemle egységes elvek alapján történő szakszerű végrehajtása érdekében részletesen tartalmazta – egyebek mellett – a bűnügyi technikusok jogait és kötelezettségeit, és kijelölte azokat a feladatokat, amelyeket az adott beosztáshoz tartozónak lehet tekinteni, a felperes jogviszonyának fennállása alatt hatályon kívül helyezésre került. A 13/2012. ORFK utasítás 2017. november 19-től hatályba lépett 6/D. pontja e feladatokat nem bővítette, csupán azt mondta ki, hogy amennyiben a technikus beosztásba kinevezett személy feladatellátása során a munkaköri leírása alapján a bűnügyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó más tevékenységeket is végez, a bűnügyi technikai feladatok ellátásának elsődlegességét kell biztosítani. Mindebből azonban – amint arra a Kúria a BHGY-ban K-KJ-2022-794. szám alatt közzétett Kf.III.39.053/2021/8. számú döntésében már rámutatott – csak az következik, hogy a bűnügyi technikus – ugyanúgy, mint a hivatásos állomány más beosztású tagja – láthat el egyéb feladatokat is, ilyen esetben azonban a bűnügyi technikai feladatok felmerülésekor ezeket az alapfeladatokat kell mindenekelőtt elvégezni. A Kúria K-KJ-2022-794. számon közzétett Kf.III.45.173/2021/4. számú ítélete, – melyet a Fővárosi Ítéltábla annak perbeli esetre is érvényes iránymutatása alapján továbbra is irányadónak tekintett – a fenti jogértelmezést megerősítve rámutatott arra is, hogy a 13/2012. ORFK utasítás módosított rendelkezései annak 2020. november 27-én történő hatályon kívül helyezéséig voltak irányadóak. Valóban a 13/2012. ORFK utasítás hatályon kívül helyezésével egyidejűleg került módosításra a 22/2017. (VI.22.) ORFK utasítás, amelynek 21/F. pontja mindössze arról rendelkezett, hogy a bizottságban a tárgyi bizonyítási eszközök, nyomok felkutatását, összegyűjtését, rögzítését, csomagolását, hitelesítését elsősorban az ilyen tevékenység végzésére felkészített személy végezheti. E változások azonban nem voltak a felperes munkaköri feladatainak tartalmára kihatással, mivel a munkaköri feladatok felsorolását tartalmazó közjogi szervezetszabályozó eszköz – mint az 13/2012. ORFK utasítás – csupán megkönnyíti az adott munkakörbe tartozó feladatok beazonosítását, azonban e szabályozás hiánya még nem eredményezi azt, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban az adott beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen ellátandó feladatokat is a beosztás részeként rögzíthet.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette tehát, hogy a felperes által a peres eljárás során meghatározott (felsorolt), a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok (körözés) nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatok, függetlenül attól, hogy ezeket a feladatokat az alperes a felperes munkaköri leírásban rögzítette. Az ítélkezési gyakorlat egységes abban, hogy a munkáltatónak az a joga, amellyel a felperest az eredeti beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére

utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni, az nem fedhet le több, másik beosztást, és a munkáltató által korlátlanul nem bővíthető. A következőket bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (BHGY: K-MJ-2017-1-Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kfv.37.193/2020/8., Kfv.VII.39.246/2020/4.). Ennélfogva helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítéletében arra, hogy az alperes csak a felperes kinevezése szerinti munkakörén belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat.

[18] Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgáltatásnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (BH2018. 259.). A hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá- és fölé-rendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.). A Kúria Kf.III.39.053/2021/8. számú döntésében (BHGY: K-KJ-2021-773) is rögzítette, hogy a bűnügyi technikus, ugyanúgy, mint a hivatásos állomány más beosztású tagja, láthat el egyéb feladatokat is; ilyen esetben azonban a bűnügyi technikus feladatok felmerülésekor ezeket az alapfeladatokat kell mindenekelőtt elvégezni.

[19] A Kúria számos határozatában (Kf.III.45.071/2021/4.-K-KJ-2022-749; Kf.III.45.042/2022/5.-K-KJ-2022-1182) a technikus beosztás mellett nem eseti jelleggel ellátott körözési feladatokat a beosztásán kívüli, – nyomozói beosztási, illetve a körözési előadói munkakörbe tartozó – feladatként értékelve megbízási díjra jogosító többletfeladatnak tekintette. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján – figyelemmel arra, hogy a BMr1. 2. sz. mellékletében külön jelenik meg a bűnügyi technikus és a nyomozó beosztás – helyesen állapította meg, hogy a felperes által többletfeladatként megjelölt tevékenységek nem a bűnügyi technikus beosztásba tartozó feladatok voltak, és a munkaköri leírás, a felperes személyes meghallgatása és a tanúvallomás alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által többletfeladatként megjelölt tevékenységek nem a bűnügyi technikus beosztásba tartoztak, azok ellátásával a felperes abban az esetben is többlettevékenységet végzett, amennyiben azokat az alperes szerepeltette a munkaköri leírásban.

[20] A bírói gyakorlat szerint a többletfeladatok akkor is megbízási díjra jogosítanak, ha azok maradéktalanul nem töltenek ki egy másik beosztást (sőt az is mellékes, hogy az alperes az állománytáblában a többletfeladat szerinti feladatokra külön beosztást rendszeresített-e); ugyanígy alaposnak ítélték a keresetet, ha a kinevezés szerinti beosztási feladatok ellátása a munkaidőt nem meríti ki, amely az alperes megfelelő munkaszervezésével, és nem az ellentételezés nélküli többletfeladattal való megbízással oldható fel.

[21] Az alperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy a 2023. február 1. és 2024. április 30. közötti időszakra az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj a felperest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem illeti meg. A kereseti kérelem szerinti megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint jogcímet megtartotta, és – „A szolgálati viszony tartalma” elnevezésű X. Fejezetben meghatározott rendelkezésektől elkülönítetten, „A szolgálati viszony módosítása” elnevezésű VIII. Fejezetben – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újraszabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében bizonyos szolgálati feladatait a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Ezért a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése alkalmazásának is teret enged, mert utóbbi rendelkezések – ellenkező kikötés hiányban – elsősorban a hivatásos állomány tagja rendes szolgálatteljesítési idejében [Hszt. 134-137. §-ai] ellátott többletfeladataira vonatkoznak. A szolgálatteljesítési időn túli túlszolgálat [Hszt. 139. § (1) bekezdés] ellentételezését külön rendelkezés [Hszt. 140. §] tartalmazza. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosultság 2023. február 1. napjától a (3) bekezdésében meghatározott két (konjunktív) többletfeltétel teljesítésével - nem eseti jelleg és jelentős többletmunka elvégzése - állapítható meg. Ehhez képest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pont második fordulata az ellentételezés megfizetése alól abban az esetben mentesíti a munkáltatót, ha a szolgálati beosztáshoz nem tartozó, a hivatásos állomány tagja végzettségének, képzettségének megfelelő, a szervezeti egység feladatköréhez tartozó feladatellátás a rendes szolgálatteljesítési időn belül eseti jellegű vagy nem jelentős többletmunka. Így az alperes érvelésével szemben a Hszt. 102. § (1) bekezdése nem minden, a rendes szolgálatteljesítési időn belül történő, a hivatásos állomány tagja beosztásához nem tartozó feladatellátás ellentételezése alól mentesít. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a jogalkotó a belügyi ágazatokat érintő törvények módosításáról szóló 2024. évi LXXVII. törvény – Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (3) bekezdését 2025. január 1. napjától hatályon kívül helyező – 87. §-ához fűzött indokolásában maga is rámutatott a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj megállapításának fenti feltételeire, és a továbbiakban ezen jogcímet nem kívánta hatályban tartani.

[22] Mindezen jogszabályi előírásokat szem előtt tartva az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes az érintett hónapokban a Hszt. 71. § (3) bekezdésében írt nem eseti jellegű, jelentős többletmunkát végzett rendszeresen a munkaideje jelentős részében, körözéssel összefüggő feladatok, továbbá a havonta felmerülő postázási és alkalmanként gépjármű ügyintézői feladatok ellátásával. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját a nem vitatott tényállással összevetve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes

az eredeti – technikai – szolgálati beosztása mellett abba nem tartozó feladatkört látott el rendszeresen, többletfeladatként, ezért jogosult a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra.

[23] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértés és ahhoz fűzött indokolás folytán a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[24] Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára az okszerű mérlegelés felülmérlegelésére lehetőséget nem biztosít -, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a peresített időszakra a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletében ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdése és a BMr.2 10. § (2) bekezdése szerinti kritériumok közé. A jogi indokolásban leírtak alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a felperes rendszeresen és visszatérően (minden hónapban) végezte a beosztásába nem tartozó feladatokat, amelyek szolgálatteljesítési idejének jelentős részét kitették, amely körülmények együttesen jelentős mértékű többletteleherként értékelendők, ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta. A másodfokú bíróság ezen felül rámutat: az a körülmény, hogy az alperes az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek ahhoz, hogy az elsőfokú ítélet e jogi álláspontját sikerrel támadni tudja, azt kellett volna bemutatnia, hogy az összecszerűségi meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és melyek lennének azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek figyelembevétele okszerűen más összecszerűségi eredményre vezetett volna. Mindezekkel azonban az alperes fellebbezése adós maradt, figyelemmel arra is, hogy az összecszerűséget vitató érvelése is jogalapi körben maradt. A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[25] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[26] A pervesztes alperes a Kp. 35 § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyérték szerint megállapíthatónál kissé magasabb összegben felszámított 35.000 forint jogi képviselői munkadíj megfizetésére, ami a ténylegesen elvégzett tevékenységnek megfelelt, és a fellebbezés által felvetett számos jogkérdésből adódóan az ügy bonyolultságával arányos volt.

[27] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben a le nem rótt az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított 111.312 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[28] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. május 21.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró